

denne Sag“. Det er selvfølgelig meget rart, at vor højtærede Forsvarsminister og Konseilspræsident føler sit Ansvar lige overfor Forsvarssagen; men saa følger han senere til: „Sagen ligger jo efter den samlede Lovgivningsmagts Bestemmelse til Overvejelse i en Kommission. Det har imidlertid glædet mig, at jeg i den sidste Tid har faaet sikker Efterretning om, at denne Kommission stadig har fortsat sit Arbejde“. Her er den højtærede Forsvarsminister jo nærmest tilbøjelig til at ville skubbe en Del af det Ansvar, som jeg ene kan se hviler paa ham, over paa Forsvarskommissionen. Og dette bliver end tydeligere, naar vi se, hvad han senere siger: „Vi have jo i sin Tid forbedret Underofficersløningerne, men de yngre Officerers Lønninger ere tilvisse alt for smaa, naar man ønsker at faa dygtige Folk til at træde ind i Værnet. Jeg ønsker, da Forsvarskommissionen har Ret til at gøre særlig Indstilling ifølge Loven, at rette en Henvendelse til Forsvarskommissionen“. Altsaa, Ministeren tør ikke tage Ansvaret paa sig for blot at hæve nogle Officerers Løn, som han mener virkelig tiltrænge at faa en Lønforhøjelse. Jeg er Medlem af Forsvarskommissionen, og jeg kunde dog nok have Lyst til at vide, hvilket Ansvar Forsvarskommissionen i Øjeblikket har med Hensyn til Landets samlede Forsvar. Jeg antager, at naar Forsvarskommissionen en Gang bliver færdig, vil den dele sig maaske i et Fleretal og et Mindretal, maaske i flere Mindretal. Jeg kan ikke i Øjeblikket overse Forholdene, men jeg er fuldt overbevist om, at der vil komme til at foreligge flere Forslag. Forsvarskommissionen kan selvfølgelig ikke, indtil dette Øjeblik indtræder, bære noget Ansvar. Og hele Krigsvæsenet er jo i en voldsom Udvikling. Vi kunne ikke blive staaende paa samme Punkt; det, som var godt for 10 Aar siden, kan langtfra kaldes godt og tilstrækkeligt nu. Vi have jo set, at Krigsminister Madsen sidste Aar, da der blev Uroligheder i Østasien, og man frygtede for, at Europa kunde komme med, henvendte sig til os og sagde: Vi mangle noget paa de og de Punkter, kunne vi ikke faa det? Ganske vist kunde det ikke skaffes færdigt i Løbet af ringere end tre Uger, og tre Uger er en meget lang Tid, dersom vi saa længe skulle ligge blottede for et Angreb. Jeg mener, at den højtærede Forsvarsminister selvfølgelig maa bære Ansvaret for, at vort Forsvar er no-

genlunde. Jeg kan her sige, at det glædede mig i Sommer at læse nogle Udtalelser, som Krigsminister Madsen fremsatte om dette Spørgsmaal ved en Grundlovsfest: „I denne Forbindelse vil jeg gerne sige et Par Ord om et Begreb, paa hvilket der neppe lægges tilstrækkelig Vægt af forskellige ærede Medborgere, nemlig om Ansvaret. Det er klart, at Ansvaret for, hvad der foretages, eller hvad der forsømmes, ligger hos Regeringen og Regeringspartiet“. Jeg vilde ønske, at den højtærede nuværende Krigsminister vilde sige akkurat det samme: at Ansvaret selvfølgelig maa ligge hos Regeringen og Regeringspartiet; Forsvarskommissionen kan umulig have Ansvaret i denne Retning. Hvis det var Tilfældet, maatte jeg virkelig træde ud af den.

Saa vil jeg henvende et Par Ord til den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Justitsminister; jeg ved ikke rigtig, hvem af dem jeg skal henvende mig til. Det er angaaende Kødkontrollen. Denne Sag blev behandlet her for nogle Aar siden; da hørte den under Landbrugsministeren, men jeg ser, at nede i Folketinget, hvor et privat Lovforslag om denne Sag har været fremme, behandles det som hørende under Justitsministeren. Jeg vil blot paa Landbrugets Vegne sige, at jo flere Udgifter der bliver paalagt det Kød, vi producere, paa Vejen fra Producenterne til Forbrugerne, desto lavere Pris faa vi. Og jeg kan ikke tro, at det er nødvendigt, at hver eneste By her i Landet skal have et Toldsted, hvor der skal erlægges en Afgift, for at Kødet kan faa Lov til at slippe ind. Jeg vil henstille, at Ministeriet tager Sagen i sin Haand og fremkommer med et Forslag, thi det lader jo til, at det private Initiativ ikke er i Stand til at føre Sagen igennem nede i Folketinget. Derimod vil det jo være noget andet, hvis Ministeriet traadte til.

Saa har jeg endelig en Henvendelse at rette til den højtærede Trafikminister. Vi have i Randers en By, der vistnok fik bygget sin Banegaard saadan noget som i 1865 eller maaske allerede i 1861—62, det vil sige paa et Tidspunkt, da der gik grumme faa Tog. Denne Banegaard ligger endnu omtrent, som den den Gang blev bygget. I Nabobyen Hobro, som fik sin Banegaard langt senere, har man faaet en ny og prægtig Bygning, og Viborg, den anden Naboby, har ogsaa faaet en ny og god Banegaard. Befolkningen i Randers har længe følt sig brøstholden ved den